

Katulampun kelmeä valo tekee hotellimme pihasta rauhoittavan. Muuten on sysipimeää. Puutarhakeinu lepää katulampun suomassa huomiossa. Sataa. Asfaltti kiiltää vedestä. Maisema on haikkealla tavalla kaunis, tai ehkä haikea mieleni kuvastuu maisemassa, joka kuvastaa omaa mielentilaani. On viimeinen yö, jonka saan viettää poissa kotoa ja tässä karulla tavalla kauniissa kaupungissa. Olen kokenut, aistunut ja nähnyt paljon. Tunnen silti vahvasti, ettei jokin minun niin kovasti kaipaamani toteutunut sittenkään. Olisin haikea ja surumielinen, vaikkei minua vaivaisi mikään. Olen huono jättämään jäähyväisiä, eikä kotiinpaluu useamman päivän poissaolon jälkeen ole helppoa, vaikka olisin kuinka ehtinyt kaivata myös kotiin. Kaipaan jo takaisin tänne, vaikka yhä olen täällä. On vaikeaa pukea sanoiksi tätä mielentilaa, jolle en löydä tarpeeksi vahvoja ja kuvaavia sanoja. Annan kyöneleeni valua poskeani alas. Ehkä kyöneleitä valuu useampia. Samantekevää. On vaikeaa saada nukutuksi, kun tietää pian menettävänsä tämän kaiken. Tämä kaikki ympärillä oleva tuntuu ainutlaatuiselta. En tiedä, tulenko tänne enää koskaan, mikä tekee hetkestä kauniin. Voi olla, että kuolen ennen kuin ehdin matkustaa tänne toistamiseen. Kaupunki, jossa olen, on kyllä kaunis, mutta ei ainutkertaisella tavalla kaunis. Maailmassa on niin paljon kauniita paikkoja ja kaupunkeja, jotka minulta ovat vielä näkemättä, joten en tiedä, miksi matkustaisin juuri tähän samaan kaupunkiin uudestaan. En olisi sama vuosien päästä, eikä kaupunkikaan olisi minulle sama, koska se näyttäytyy juuri tietynlaisena minulle nyt ensimmäistä kertaa, kun olen nuori ja kun minulla on ainutlaatuinen syy olla juuri täällä. Kymmenien vuosien päästä kantaisin huolet mukani kaupunkiin, enkä olisi enää samalla tavalla nuori, huoleton ja vapaa. Tulisni silloin tänne vain nostalgisoimaan nyt kokemaani, ehkä perheellisenä miehenä. Nyt näen maailmassa loputtomia mahdollisuuksia, kauneutta ja loistoa joka puolella ympärilläni. Niin ei välttämättä ole aina. Kaupungissa pelattiin jääkiekon maailmanmestaruuskilpailujen alkulohko. Suomen urakka päättyi jo tänään. Kisat jatkuvat maan pääkaupungissa, mutta olen silloin jo takaisin Suomessa, kotitelevisiion ääressä. Olen ajatellut yhtä tiettyä, tummatukkaista tyttöä, jolla on hymyilevät silmät. Tuo tyttö ei saapunut peliin, vaikka rokkidiskon hämyssä sovimme tapaavamme seuraavassa Suomen pelissä. Tapaamisen tarkkaa aikaa tai paikkaa emme lyöneet lukkoon, vaan tyttö heitti minulle kuin haasteen kertomalla olevansa tulossa peliin ja sanomalla toivovansa tapaavansa minut hallilla. En löytänyt tyttöä ihmisvilinästä, vaikka uhrasin osan pelinautinnostani etsien häntä katseellani, etsien häntä hallin käytäviltä ja penkkiriveiltä. Ehkä olen tehnyt työstä itselleni liian merkittävän, kuin pakkomielteen, vaikka olen ainoastaan tanssinut hänen kanssaan Europen ja AC/DC:n tahdittamia rock-tansseja ja vaihtanut muutamia sanoja sähköisten katsekontaktien aikana. Olin imarreltu, kun tyttö haki minua tanssimaan katsoen lumoavasti silmiini. Hänen silmänsä säihkyivät. Taidan olla ihastunut. Ehdin toivoa saavani tyttöystävän, mutta tuo haaveeni romahti, kun en löytänytkaan tyttöä hallilta. Omituinen levottomuus on vaivannut siitä lähtien. Olen nukkunut levottomasti, turruttanut itseni alkoholilla uneen. Ollisipa minulla edes tytön puhelinnumero. Ehdin saada selville, että tyttö on kotoisin samasta pikkukaupungista kuin minäkin, Vaasasta, ja se jos mikä yhdistää meitä entistä vahvemmin toisiimme. Voisin törmätä häneen jossain, ehkä saada puhelinnumeronkin. Muistelen mennyttä viikkoa, jääkiekkoa, yökerhojen naisia, olut-tupien raavaita miehiä, keväistä aurinkoa, joka on suonut kerrostalojen seinille hellän huomionsa. Muistelen Absintin juontia, köydenvetokilpailua, eroottista näytöstä kisa-alueen tapahtumateltassa, savuisia keskusteluja vanhan tšekkiläisen papan kanssa, ruotsalaista jääkiekkohullua homoparia ja ennen kaikkea vaaleita ruotsalais- ja tanskalaisnaisia. Muistan tšekkinäisten flirttailevan käytöksen ja kujeilevat hymyt kaduilla, ravintoloissa ja baareissa. He halusivat vaaleaa suomalaismiestä. Olin imarreltu, mutta en antautunut heille, vaikka ajatuksissani nautin mielikuvista, siitä, mitä olisin voinut

heidän kanssaan tehdä. Siniseksi värjätyt hiukseni keräsivät katseita, kuten myös Suomen pelipaita, jota kannoin ylväästi ympäri kaupunkia. Samainen paita oli välillä eroottisen tanssijattaren päällä lainassa. Lopulta hän strippasi sen hitaasti pois ja palautti minulle. Palkitsin naisen työntämällä pienen setelitukun hänen stringiensä narun alle. Nainen kiitti hymyllä ja silmäniskulla. Join tšekki miesten kanssa yllättävän paljon Absinttia, sinistä, vai oliko se sittenkin vihreää. Pimeässä en erottanut, mutta olin kummallisessa olotilassa, enkä muista kaikkea mitä koin ja ajattelin tuota jumalten nektarin kumottuani. Kaverini kertoi kommelluksistani jälkeinpäin – naisesta, joka oli istunut polvellani, mutta kadonnut vessareissuni aikana viereiseen pöytään minua suuremman lihaskimpun luo. Olin haastanut riitaa itseäni puolta isomman miehen kanssa ja lentänyt ulos yökerhosta. Seuraavassa kuppilassa olin tuijottanut seinää hyvin epäläsnäolevana. Muuta en muista, eikä muista kaverinikaan, sillä myös hän alkoi olla yhtä lailla nautintoaineiden suoman lohdullisen unohduksen vapauttama. Tunsin olevani vapaa liikkeessani pitkin vieraan kaukaisen kaupungin katuja. Aina, kun oloni oli syystä tai toisesta ahdistunut, saatoin kaivaa viskipullon povitaskustani. Olen oppinut sen isältäni, joka kantaa aina viskiä povitaskussaan. Isäni on myös naistenkaataja, jonka rinnalla tunnen usein ahdistusta ja alemmuutta, koska olen varma, etten ikinä saisi yhtä paljon naista kuin isäni. Olen päättänyt, että joskus asiat olisivat toisin, ja voittaisin isäni, löisin isäni laudalta ja olisin isääni kovempi jätkä niin naisten iskemisessä, viinan juomisessa kuin urheilussakin. Ihailen isääni, mutta toisinaan vihaan häntä koko sydämestäni. Isäni on idolini ja pahin viholliseni, meidän välillämme on viha-rakkaus-suhde. Usein viinanhuuruissani päädyn ajattelemaan, että myös minä olen kova jätkä, koska isäni on niin kova panomies, kova juomaan, kova tappelemaan, vaikka onkin pääosin sävyisä, seurallinen ja charmantin valloittava. Hän on kuin elokuvatähti, josta huokuu miehekkyyys. Minulla on hänen geeninsä, joten minäkin olen yhtä lailla kova jätkä, koska olen luonteeltani isäni kaltainen – niin sen täytyy olla. . Viskiä juotuani pääsen usein haavemaailmaan. Muu maailma katoaa ympäriltäni. Tämän viikon olen saanut olla vapaa, nauttia viinasta, vähäpukeisista naisista, parhaan kaverini seurasta ja jääkiekosta. Tulen aina onnelliseksi ihaillessani vanhoja kauniita rakennuksia pienessä viski- tai olutpöhnässä. Täällä ollessani olen tuntenut olevani joku erityinen, joku tärkeä, sillä paikalliset katsovat minua niin kiinnostuneina ja uteliaina. Naisilta saan paljon enemmän katseita kuin kotimaassani. Miehiltä saan kuulla pientä ystävällismielistä jääkiekkokuittailua. Jopa koirat tuntuivat pitävän minusta enemmän kuin kotosuomessa, tai sitten olen vain viettänyt suuren osan ajastani niin hyvässä nousuhumalassa, että näen ja tulkitsemisen kaiken itselleni suotuisalla tavalla. Olen nuori, vasta täyttänyt 18. Koko reissun ajan olen tuntenut minulla olevan vielä useita vuosia, useita samanlaisia matkoja aikaa viettää autuaallista elämää, tällaista nousuhumalaista euforista liitelyä. Olen ollut onnellinen siitä, miten paljon minulla on vielä elämää edessäni. Haluaisin välillä huutaa iloani koko maailmalle. Uneksin koko ajan yhä uusista kokemuksista, uusista tuopillisista hyvässä seurassa, uusista naisten minulle suomista iloista, uusista musiikin antamista elämyksistä, uusista tuoksuista, uusista auringon lämmittämistä hetkistä, uusista unohduksen ja vapahduksen sekunneista. Mielessäni pyörii Kolmas nainen -yhtyeen laulu Tästä asti aikaa, kun juon kahvikupillisen katukahvilassa, poltan tupakan ja otan huikat taskumatistani. Aina välillä pelkään – minun on myönnettävä – että joskus tulee päivä, jolloin nuoruuden elämäntunne katoaa, eikä mikään tunnu enää samalta kuin nyt. Liian monet vanhemmat miehet ovat varoitelleet. Aion ottaa elämästäni kaiken irti, kun se vielä on mahdollista. En halua myöhemmin katua käyttämättömiä mahdollisuuksiani, elämätöntä elämäni. Hotellihuoneessa kuuntelimme useina päivinä paikallista rock-kanavaa, joka soitti paljon vanhaa hyvää hevimusiikkia ja ikivihreitä

rock-klassikkoja vuosikymmenten takaa. Televisiosta vilkuilimme urheilua, paikallisia visailuohjelmia ja ohimennen yömyöhään jotain eroottista viihdettäkin, jota halusin katsella tummaa olutta litkien. Kaveristani oli ilmeisen vaivaannuttavaa katsella pornoa kanssani, joten hän vetäytyi kesken kaiken nukkumaan, kun minä jäin nauttimaan minulle suoduista silmäniloista. Television naiset olivat suurenmoisia, aivan toista kuin jenkkiläiset valtavirta-huorat. Nämä naikkoset osasivat esittää paljon viattomampia osaten silti kaikki tarvittavat temput. Ruskeakutriset ja ruskeakarvaiset tytöt saivat sydämeni sykkimään ylinopeutta, vaikka usein kuvittelin heidän tilalleen Petran tekemään samoja liikkeitä minun kanssani. Petra on se tyttö, jonka tapasin rokkidiskossa, Petra on jääkiekkofani aivan kuten minäkin, mutta Petra ei saapunut hallille sopimaamme kohtaamiseen. Jopa ilman Petraan tutustumista matka olisi ollut elämäni mieleenpainuvien. Silti en ole saanut tuota tyttöä mielestäni, tyttöä, joka osasi pitää hauskaa ja joka osasi katsoa silmiin tavalla, joka sai minut ujostelemaan. Halusin nähdä tytön uudestaan, halusin juoda hänen silmiensä katsetta pidempään ja ahnaammin. Ajattelin, miten suhtautuisin, jos törmäisin Petraan arkisilla Vaasan kaduilla vailla alkoholin antamaa rentoutta ja itsevarmuutta. En tiedä, mitä silloin sanoisin tai miten reagoisin. Haluaisin tavata Petran perjantai-illan hämärässä ja juuri sopivassa nousuhumalatilassa, jossa kaikki olisi mahdollista. Talvisen hyinen Vaasa ei tekisi Petralle oikeutta. Minun pitäisi tavata hänet kesällä, sillä kesäisin Vaasa on Suomen kaunein ja romanttisin kaupunki. Menetän tämän näkymän pian, joten päätän ikuistaa sen ottamalla siitä kuvan. Epäselvä kuva riittää muistoksi, jota voin vaalia. Kuvaa katsoessani voin helpommin palauttaa mieleeni täällä kokemiani asioita, jolloin kuva on paljon enemmän kuin vain yksi kuva. Katulamput ovat aivan yhtä kauniita Vaasassa, maisemat ovat yhtä taianomaisia, elleivät jopa paikoin elokuvallisesti kauniimpia kotona, mutta täällä vieraalla maaperällä olen mielenkiintoinen henkilö, eksoottinen turisti kylmästä pohjolasta. Täällä olen joku, josta kaikki ovat kiinnostuneita. Vaasassa olen vain yksi monista, enkä ollenkaan niin merkittävä henkilö, en niin itsevarma ja haluttava kuin täällä vieraassa kaupungissa, jossa tunnen joka hengenedolla olevani jotain enemmän kuin ennen. Täällä tunnen todella eläväni, kun kotikaupungissani vietän liian usein arkista varjoelämää. Ei ole järkeä elää, jos ei todella elä ja ota elämästään kaikkea irti. Olen ajatellut hyväksyä kohtaloni, sen että matkani on jo lopussa ja väistämätön paluu arkeen lähellä. Kömmän nukkumaan. Kaverini nukkuu jo sikeästi, eikä murehdi seuraavan päivän kotiinpaluuta. Jaakolla on aina ollut hämmästyttävät unenlahjat. Olisi järkevää mennä nukkumaan, olla virkeä seuraavana päivänä lentokoneessa ja sen jälkeen linja-autossa, mutta en jotenkin malta nukahtaa vielä. Vedän farkut takaisin jalkaani, kirjoitan pöydälle pienen lapun siltä varalta, että Jaakko sattuisi heräämään ja ihmettelemään missä olen. Hetken katson itseäni peilistä ja asettelen hiuksiani. Lähdän ulos. Astelen katulampun vierestä. Sadetta vihmoa, mutta se ei minua haittaa. Kadut ovat autioita, autioina erityisen kauniita hiljaisuudessaan. Tunnen jonkin omituisen, mutta kiehtovan tuoksun. Vedän sieraimeni täyteen tuota tuoksua. Tämä hetki tuntuu hyvältä. Minun ei pitäisi olla täällä nyt, mutta juuri se tunne tekee kaikesta ikään kuin kiellettyä – kielletty on kiehtovaa. En halua elää elämäni tylsästi ja yllätyksettömästi. Haluan haastaa itseni ja vanhat tottumukseni. En ole sellainen ihminen, joka haluaisi hautautua arkisten rutiiniensa ja tapojensa vangiksi. Olen luonteeltani utelias, olen seikkailija ja elämästä nautiskelija. Sade on tehnyt kadulle lätäköitä, joita väistelen. Mietin, missä päin lähin viihtyisä kuppila sijaitsee – se sama, jossa olemme Jaakon kanssa istuskelleet parit kerrat. En tiedä, onko se tähän aikaan yöstä edes auki, mutta haluan käydä kulmilla kääntymässä. Kuulen tyttömäistä naurunkiherrystä, sitten hilpeää keskustelua. Seuraan ääniä kuin lumottuna, vaikkein ole varma mistä ja minkälaisen neitosten suusta nuo äänet

kantautuvat. Lopulta näen kadun kulmassa liian lyhyissä hameissa seisoskelevia tyttöjä, tai no, yhdellä niistä on matalan vyötärön slim fit -farkut. Farkkutyttö sanoo minulle jotain. En ymmärrä, sillä tyttö puhuu vierasta kieltä. Yritän englanniksi, mutta tytöt eivät vaikuta kunnolla ymmärtävän joko puutteellisen kielitaitonsa tai vahvan humalatilansa takia. Joku tytöistä näyttää sormillaan liikettä, joka viestii minulle, että hän pyytää savuketta. Kaksi muuta tyttöä tirsкуvat. Olen huomaavinani toisen tekevän kielellään suihin ottamiseen vihjaavaa liikettä. Poski pullistuu, palaa ennalleen, pullistuu... Sisään ulos, sisään ulos.. Ehkä vain kuvittelen. Yritän kaivella taskustani tupakoita, mutta huomaan jättäneeni ne hotellihuoneeseeni. Pahoittelen käsiäni levitellen. Tytöt sanovat jotain vieraalla kielellä. Sitten he katoavat nopeasti sateeseen, enkä hölmistyneenä tiedä, mitä tehdä tai sanoa. Vilkutan heidän peräänsä, mutta olen varma, ettei kukaan tytöistä näe elettäni. Ajattelen, tekikö yksi tytöistä todella suuseksistä vihjailevia liikkeitä minulle. Näytti siltä, ja tyttö, joka niitä teki, oli vieläpä tytöistä kaunein – sellainen hoikka vihreäsilmäinen punapää. On myös mahdollista, että ylitulkitsin. Olen joskus ajatellut, että minulla on harvinaislaatuinen tapa selittää asiat itselleni parhain päin. Osaan huijata itse itseäni ja valehdella itselleni siten, että en aina tahdo erottaa totta kuvitelmistani ja toiveistani. Se on pelottavaa. Toisaalta, olen yleensä iloinen, optimistinen ja onnellinen, kun tulkitseen asiat itselleni parhain päin, joten ei kai siitä voi suurta haittaakaan olla. Nyt kuitenkin voisin vaikka vannoa tytön kielen tehneen poskeen otto -liikkeitä, ja uskon, etten kuvitellut kaikkea. Olen pitkän aikaa ollut mieleltäni hyvin tasapainoinen, enkä mielestäni ole sortunut itselleni valehtelemiseen. Hetken tuumailtuani muistan, missä tuttu kuppila sijaitsee. Kävelen nopeasti ja päättäväisesti, sillä haluan päästä tuopin ääreen. Saapuessani paikalle huomaan, että kuppilani on tupaten täynnä. Olen kääntymässä takaisin ja harmistuneena lähtemässä pois, kun kuulen huudahduksen nurkkapöydästä. Näen kiharahiuksisen kaunottaren, joka iskee minulle silmää ja viittoo kädenliikkeillä minua luokseen. Nyökkään, mutta astelen ensin baaritiskille pitäen katsekontaktin naisessa ikään kuin osoittaakseni ilmein, etten ole lähdössä minnekään. Nainen osaa englantia. Hän on erittäin kohtelias ja mukava, mutta jollain tavalla painostava syödessään minua koko ajan katseellaan ja flirttaillessaan liiankin silmiin pistävästi. Pelaamme ikään kuin peliä, sillä keskustelumme on koko ajan sanoiksi verhoiltua flirttiä. En ole Suomessa tottunut tällaisiin naisiin, jotka olisivat näin suorasukaisia heti kättelyssä. Olen hämilläni, enkä oikein tiedä, mitä ajatella tai tehdä. Yritän olla cool, vaikka tunnen olevani naisen mielihalujen armoilla kuin mikäkin lelupoika, jolle nainen voi tehdä mitä huvittaa. Pysin käytökselläni ja sanoillani osoittamaan, että hallitsen tilanteen ja että olen itse asiassa se, joka määrää ja joka näyttää kaapin paikan. Se on kuitenkin vain näennäistä. Nainen on minua muutaman vuoden vanhempi ja kokeneempi, mutta kuitenkin selvästi alle kolmekymppinen. Kristína, se on nimi, jonka hän kirjoittaa puhelimeni muistiin numeronsa ohella. Kristína ehdottaa, että tulisin ottamaan lasillisen hänen luonaan. Hän sanoo asuvansa lähellä. Nielaisen. Olen jo sanomassa, etten voi lähteä, koska joudun heräämään aikaisin, mutta kuulen sanovani myöntävät sanat, vaikka vähän aristellen. Nainen hymyilee ihastuttavasti, mutta vähän kiusoitellen, koska on selvästi huomannut jännittyneisyyteni. Tuolla hetkellä hän näyttää aivan Petralta. Kiihotun mielikuvasta. Alan kuvitella Kristínaa Petraksi, Petraa Kristínaksi. Poistumme elokuvallisen kauniille katulamppujen valaisemille kaduille. Olen kuin kuolemantuomioon menossa, vaikka kävelen mitä ihastuttavimman naisen kanssa yön huumaavassa kauneudessa. En saa mitään sanottua, vaan tuijottelen vain ohimennen naista, joka lopulta kysyy, miksi olen yhtäkkiä niin poissaoleva. Hän hakee katseellaan minun silmiäni, mutta väistän katsetta. Sydän hakkaa tuhatta ja sataa. Silloin tunnen, kuinka Kristína vetää minut itseään vasten ja alkaa suudella. En vastustele, vaan kiedon hänet aivan kiinni itseäni ja suutelen huumen vallassa.

Keskellä pitkää intohimoista suudelmaa alan unohtaa jännitykseni. Tunnen osaavani. Suutelemme pitkään, kuljetan samalla käsiäni naisen vartalolla, ja nainen koskettaa minua. Kosketan naisen rintoja. Nännit ovat koholla. Minun kullini seisoo julmetun kovana naista vasten. Krista, oi Krista, hoen mielessäni. Irrottaudumme suudelmaista vetääksemme henkeä. Naurahtelemme ja hengitämme kiivaasti. Kristina lähtee juoksemaan ja viittoo minua seuraamaan. Katoamme kulman taakse, kävelemme paksurunkoisten puiden vierestä ja sitten olemme perillä. Astumme sisään. Nainen heittää minut heti seinää vasten, huohottaa ja alkaa riisua paitaani, yritän itse ottaa ohjat, mutta hän kieltää tavalla, jota en voi vastustaa. Hän suutelee hartioitani, hauislihaksiani, vatsaani ja etenee alemmas riisuen vyön, avaten napin ja vetäen farkkujeni vetoketjun alas. Olen julmetun kiihottunut. Pian hän jo tarkastelee penistäni myhäillen, on ottamassa sitä suuhunsa, mutta hillitsen häntä sanomalla englanniksi "wait a minute, babe". Painan vuorostani naisen seinää vasten ja alan riisua tätä vaatekappale vaatekappaleelta. Rinnat ovat pienemmät kuin oletin, mutta kiehtovan somat, ja katson niitä ahnaasti kuin en olisi koskaan nähnyt mitään yhtä lumoavaa. Kristalla on päällään enää tummat pikkuhousut. Tungen käteni housujen sisään tuntien häpykarvat ja ujuttaen sormeni perille asti. Nainen valuu märkyyttä. Olen imarreltu, enkä voi koskettaa pitkään. Olen räjähtämäisilläni. Sydämeni hakkaa rytmihäiriöisenä konserttirumpuna. Krista tulee polvilleen eteeni ja ottaa kaluni suuhunsa. Aivan kokonaan suuhunsa. Hän käyttää kieltään. Olen lähellä tulla, mutta saan juuri ja juuri pidätelyä purren huultani verille. Nainen vetäytyy ja katsoo minua kutsuvasti silmiin samaan aikaan koiranpentumaisen somasti, mutta äärettömän kiihottavasti. Hän on kuin yksi television slaavilaisista pornotähdistä. Asetan Kristan selälleen, revin pikkuhousut tämän yltä, levitän lähes väkivaltaisain ottein hänen reitensä ja alan nuolla. En ole koskaan yhtynyt yhteenkään naiseen, mutta nuolemista olen harjoitellut paljon ex-tyttöystäväni kanssa, ex-tyttöystävän, jonka sisään en koskaan ehtinyt mahtua ennen kuin erosimme. Haluan unohtaa Katin, mutta oppimiani taitoja en ole unohtanut. Levitän häpyhuulia ja löydän hämärässäkin klitoriksen, jota nuolen ensin hitaasti ja sitten nopeammin. Krista huokailee, huutaa, kehrää! Juuri kun aistin hänen olevan saamaisillaan, otan pääni pois hänen jalkoväliltään. Nainen kerjää katseellaan minua jatkamaan. En jatka, vaan etsin kondomin, jota alan rullata hermostuneesti. Kristina keskeyttää puuhani lyöden käteni pois ja pyytäen lupaa saada laittaa sen. Kristan pienet sormet rullaavat kortsua paikoilleen. Olen liian kiihottunut. Alan hetkeksi ajatella kaikkea epäkihottavaa, etten tulisi jo ennen yhdyntää. Pelaan aikaa kysymällä, voisimmeko sytyttää valot. Nainen kävelee ja lisää hieman valaistusta. Katselen hänen hoikkaa vartaloon lumoutuneena. Peppu on pieni ja pyöreä, sopivan muodokas, mutta sporttisen hoikka. En ole koskaan nähnyt mitään vastaavaa. Nainen asettuu sängylle ja levittää reitensä katsoen minua kutsuvasti. "Fuck me" hän sihahtaa puolittain kuiskaavalla äänellä. Nielaisen ja alan jännittää. Pelkään, että erektio lopahtaa, vaikka vain hetki sitten olin lähellä lauetta kondomin laittoon. Entä jos en löydäkään perille, entä jos en pääse sisään, ajattelen, mutta samassa nainen ujuttaa kaluni kädellään sisäänsä. Uin märkydessä ja keinun naisen päällä varovaisin työnnöin. Olen unohtanut itseni, enkä oikein edes tajua rakastelemani kauniin brunetin kanssa. Nainen huutaa minua tulemaan kovempaa, survon yhä nopeammin ja nainen huokailee jopa liioitellun kovaa nautinnosta. Sitten ajattelen, että harrastan seksiä kiihottavan ulkomaalaisen naisen kanssa ja alan tärähdellä voimakkaan orgasmin kourissa. Todellisuudessa rakastelumme ei kestänyt pitkään, hyvä jos pari minuuttia, mutta se tuntui pieneltä ikuisuudelta, kun luulin laukeavani jo luolan suulla. Olen ylpeä itsestäni ja hymyilen halatessani naista yhä kalu hänen sisällään. Peseydymme. Sitten Krista alkaa ottaa pieneksi vetäytyntä veijariani suuhunsa. Hän on kyltymätön, aivan kuin pornoleffassa näkemäni

ruskeaverikkö! Pelkään, etten jaksaisi, mutta olen taas hetkessä ihan superkovana. Minua kiihottaa ajatus, että nainen haluaa ottaa jopa lepotilaan vetäytyneen pippelin suuhunsa, että se on kiihottava jopa pienenä! Ajattelen sitä samalla, kun räjähdän. Palkitsen naisen nuolemalla tälle orgasmin kylpyhuoneen kylmällä lattialla. Nuolen muutenkin kuin klitoriksen seutua. Nuolen pitkittäissuunnassa, nuolen aakkosia tehden, hitaasti ja nopeasti, ylhäältä alas ja alhaalta ylös omaa asentoani välillä vaihtaen ja välillä nuolen myös poikittaissuunnassa omalla salaisella tekniikallani. Imeskelen ja välillä työnnän sormia Kristan sisään samalla, kun nuolen ja imen. Nainen tärähtelee, puristaa lattialla lojuvaa pyyhettä kaikin voimin, välillä hän ottaa kiinni hiuksistani. Hän voihtii hiljaa voihtien ja lopulta tärisee valtavalla voimakkuudella vetäen samalla selkäänsä kaarelle. Olen taas kadulla, katselen märkää asfalttia yhtä kokemusta rikkaampana. Ajattelen Petraa, ajattelen Kristaa, heissä on jotain samaa. Petra on nuorempi suomiversio Kristasta. Olen mies, jota odottavat kaikki maailman nautinnot ja jolla on useita vuosia aikaa nauttia niistä. Katoan vihellellän kulman taakse ja tallustan kohti hotellihuonettani. Näen tutun katulampun ja sen viereisen puutarhakeinin. Sade on tauonnut. On aivan hiljaista. Astelen kylpyhuoneeseen. Elän Kristan kanssa kokemani vielä toisen kerran mielikuvissani. Tulen käsilleni ajatellessani naista imemässä kulliani samalla minua silmiin katsoen. Kristínalla on kuvitelmissani Petran kasvot, vai onko niin, että Petralla on ulkomaalaisen naiseni vartalo. Tunnen itseni mieheksi, mieheksi, joka osaa käyttää jokaisen hetken hyväkseen ja nauttia elämästään. Otan kunnon hörpyn viskiä, voitonmaljan, ja tunnen että voisin kuolla onnesta katsoessani taas katulampun kelmeää valoa. Kenkäni ovat kuivat. Kukaan ei arvaisi minun kävelleen sateisilla kaduilla.